

Nội dung bài viết

1. [Những bài văn mẫu: Phân tích nhân vật Phương Định trong tác phẩm Những ngôi sao xa xôi](#)

Những bài văn mẫu: Phân tích nhân vật Phương Định trong tác phẩm Những ngôi sao xa xôi

Dàn ý chi tiết:

1. Mở bài

- Truyện ngắn “Ngôi sao xa xôi” của tác giả Lê Minh Khuê ngợi ca tinh thần dũng cảm của các cô gái thanh niên xung phong, của thế hệ trẻ trong những ngày mưa bom bão đạn.
- Cô gái Phương Định trong truyện ngắn “Những ngôi sao xa xôi” đó là một nữ chiến sĩ thanh niên xung phong xinh đẹp, trong sáng, giàu tình cảm và dũng cảm, ngoan cường.

2. Thân bài

*** Hoàn cảnh sống và chiến đấu**

Xuất thân là con gái Hà Nội, Phương Định tham gia thanh niên xung phong sống giữa khói bụi Trường Sơn và bom đạn. Công việc của chị là đo khối lượng đất lấp vào hố bom, đếm bom chưa nổ và nếu cần thì phá bom nổ. Công việc hết sức nguy hiểm.

*** Giữa chiến trường khói lửa, chị vẫn hồn nhiên, ngây thơ, trẻ con đôi khi nhạy cảm, mơ mộng, thích hát.**

- Chị vẫn hay nhớ về những kỉ niệm bên mẹ trong căn gác nhỏ, nhớ về thành phố tuổi thơ
- Là cô gái yêu đời, hồn nhiên, giàu cá tính, hay hát hay cười một mình, hay ngắm mình trong gương. Tự đánh giá mình là một cô gái khá, có hai bím tóc dài, tương đối mềm, một cái cổ cao, kiêu hãnh như đài hoa loa kèn. Mắt dài, màu nâu hay nheo lại như chói nắng và được các anh chiến sĩ nhận xét là “có cái nhìn sao mà xa xăm”.
- Chị có cái điệu đà của một cô gái Hà Nội nhưng đáng yêu, hồn nhiên và chân thực. Điềm xinh xắn và điệu đà được cánh pháo thủ và lái xe quan tâm, khi đó chị cảm thấy ấm lòng và tự tin hơn.

*** Bản chất anh hùng, nghiêm túc trong công việc, tinh thần dũng cảm, luôn có tinh thần chết rành rập.**

- Phương Định là một cô gái có tinh thần trách nhiệm cao đối với công việc.
- Tinh thần dũng cảm trong cuộc phá bom đầy nguy hiểm, chị dũng cảm, bình tĩnh tiến đến quả bom, đàng hoàng mà bước tới cùng xới xẻ đào đất, có lúc lưỡi xẻng chạm trúng vào quả bom. Đó là cuộc sống thường nhật của họ.
- Có những lúc chị nghĩ đến cái chết nhưng chỉ “Mờ nhạt”, mục đích hoàn thành nhiệm vụ luôn được chị đặt lên trên.

=> Ấy vậy mà Phương Định vẫn đùa vui trong gian khổ, coi thường thương tích, coi rằng công việc của mình cũng có cái thú vị riêng.

*** Tình cảm gắn bó với đồng chí, đồng đội.**

- Yêu mến đồng đội, quan tâm, tôn trọng tất cả những người bạn, người anh em cùng sống và chiến đấu với mình.
- Phương Định miêu tả chị Nho và chị Thao đầy trìu mến, khi miêu tả các anh bộ đội, khi Phương Định chăm sóc chị Nho.
- Lo lắng, sốt ruột khi đồng đội lên cao điểm chưa về.

3. Kết bài

- Ngôi bút miêu tả tâm lý nhân vật sinh động, tác giả đã làm hiện lên cô nữ thanh niên xung phong vô cùng đáng yêu, trẻ trung và đầy nhiệt huyết, hào hùng.
- Ca ngợi những người con gái Việt Nam anh hùng là những ngôi sao xa xôi mãi lung linh, tỏa sáng.

Bài văn mẫu 1:

Viết về người lính và chiến tranh là nguồn cảm hứng của rất nhiều nhà thơ, nhà văn. Với Phạm Tiến Duật, ta được đến với sự trẻ trung, ngang tàng của các chiến sĩ Trường Sơn qua “Bài thơ về tiểu đội xe không kính”. Gặp “Khoảng trời hố bom” của Lâm Thị Mỹ Dạ, ta lại bắt gặp những cô gái mở đường không tiếc thân mình “đánh lạc hướng thù hứng lấy lựu đạn bom”. Và đến với “Những ngôi sao xa xôi” của Lê Minh Khuê ta lại không khỏi thán phục trước tinh thần dũng cảm, tình đồng đội nồng ấm, tâm hồn lạc quan trong sáng của ba nữ thanh niên xung phong mà để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong em là Phương Định.

Phương Định cùng Nho và Thao – những cô gái thanh niên xung phong sống trên cao điểm mênh mông khói bụi Trường Sơn và bom đạn hủy diệt của kẻ thù. Công việc của chị và đồng đội trong tổ trinh sát mặt đường là “đo khối lượng đất đá lấp hố bom, đếm bom chưa nổ và nếu cần thì phá bom” để bảo vệ con đường cho những đoàn xe băng về phía trước, góp phần vào sự nghiệp giải phóng miền Nam thống nhất đất nước. Công việc của chị thật vinh quang nhưng cũng đầy hi sinh gian khổ. Song chính hoàn cảnh gian khổ hiểm nguy ấy đã làm cho chúng ta cảm nhận được những phẩm chất đáng quý của chị.

Cảm nhận đầu tiên về nhân vật Phương Định là vẻ đẹp của tinh thần dũng cảm, thái độ bình tĩnh vượt lên mọi hiểm nguy. Hằng ngày, chị thường xuyên phải chạy trên cao điểm bị bom đạn cày nát mà còn ẩn dấu những quả bom chưa nổ. Đi đâu đó cũng có nghĩa chị luôn phải đối mặt với thân chết. Mỗi ngày, chị phải phá từ 3-5 lần bom, nguy hiểm là vậy nhưng chị vẫn bình thản thậm chí còn thấy thú vị dù trên mình còn có vết thương chưa lành miệng. Cứ mỗi lần phá bom, đất rún, tiếng xéng va chạm vào vỏ quả bom nghe sắc lạnh đến ghê người. Ngay cả lúc ấy, chị vừa trách vừa nhắc nhở mình “phải nhanh hơn chút nữa”, nếu không vỏ quả bom nóng lên hoặc nóng từ bên trong quả bom hay nóng do mặt trời khi đó sẽ rất nguy hiểm”. Xác định được tính chất nguy hiểm, song với tinh thần dũng cảm cùng tình yêu Tổ quốc, chị đã vượt qua tất cả. Thao tác, tư thế, thái độ bình tĩnh khi phá bom là vẻ đẹp đáng quý ở Phương Định nói riêng và những cô gái trẻ nói chung. Có những lúc, chị cũng nghĩ đến cái chết nhưng cái chết này mờ nhạt. Còn ý nghĩa cháy bỏng là “Liệu mình có nổ, bom có nổ không? Làm thế nào để châm mìn lần thứ hai?” Mục đích hoàn thành nhiệm vụ luôn được chị đặt lên trên hết.

Trong chị luôn thường trực tình đồng đội, đồng chí nồng ấm. Tấm lòng vị tha của chị luôn quan tâm tới đồng đội. Khi chị Nho và Thao ở trên cao điểm, phải ở nhà trực máy nhưng trong lòng Phương Định luôn lo lắng, sốt ruột, đứng ngẩn không yên. Chị lo lắng đến mức chạy ra chạy vào lắng nghe cả tiếng súng hỗ trợ của các anh bộ đội pháo binh. Sự lo lắng ấy khiến chị cáu với cả đội trưởng “trinh sát chưa về”. Đi đâu đó thể hiện lòng quan tâm, lo lắng của chị với đồng đội thật sâu sắc. Chị luôn trìu mến, yêu thương bạn bè, chẳng thế mà chị đã nhận xét về người đồng đội trẻ tuổi Nho, chị phát hiện ra vẻ dễ thương của Nho “nhẹ, mát mẻ như một que kem trắng”. Chị còn hiểu rất rõ sở thích của bạn, của đồng đội. Chị Thao thích ghi bài hát mặc dù chị hát toàn sai nhạc, chị ghi tới ba cuốn sổ dày bài hát, chị Thao còn thích tĩa đôi lông mày nhỏ như que tăm, chị hiểu được sự cương quyết, táo bạo nhưng rất đáng gờm trong công việc của chị Thao. Tuy vậy chị Thao rất sợ máu và vắt. Chị hiểu được ở Nho thích thêu thùa, trên ngực áo của Nho luôn có một bông hoa. Chị còn hiểu được tâm trạng của đồng đội như khi Nho bị thương, chị Thao thì cuống quýt lên còn Nho lại bình tĩnh, gan dạ. Phương Định băng bó, tiêm thuốc và pha sữa cho Nho. Tình cảm đồng đội, đồng chí là ngọn lửa sưởi ấm lòng, là niềm tin, là động lực, là nguồn động viên khích lệ các chị thêm vững lòng trên mặt trận đầy gian nguy này. Ngược lại, chị

Phượng Định cũng rất cần sự cố vũ, động viên của đồng đội. Chị cảm thấy ấm lòng và tự tin hơn khi cảm thấy ánh mắt dõi theo, khích lệ của các anh chiến sĩ pháo binh. Chị được rất nhiều chiến sĩ cảm mến. Điều đó càng làm tình đồng đội, đồng chí trong chị thêm sâu đậm biết bao!

Nét nổi bật và cũng là điểm hấp dẫn nhất của Phượng Định với người đọc chúng ta là tâm hồn trong sáng, giàu mơ mộng, là sự hồn nhiên như trẻ thơ của chị. Chị là cô gái Hà Nội vào chiến trường khói lửa, chị vẫn hay nhớ nhà, nhớ những kỉ niệm tuổi thơ. Chị hay hát, hay cười một mình, ngắm mình trong gương. Chị tự đánh giá mình là “một cô gái khá”. Chị có cái điệu đà của người Hà Nội nhưng là cái điệu thật đáng yêu vì nó hồn nhiên và vô cùng chân thực.

Qua nhân vật Phượng Định, ta càng hiểu thêm về những vẻ đẹp đáng quý của những cô gái thanh niên xung phong trên tuyến đường Trường Sơn nói riêng và thế hệ trẻ Việt Nam trong những năm tháng hào hùng ấy. Âm vang của những câu hát sau sẽ luôn vang vọng trong con người Việt Nam với lòng tự hào đầy trân trọng: “Cô gái mở đường ra đi cứu nước. Tiếng hát ai vang vọng núi rừng.....”

Bài văn mẫu 2:

Lê Minh Khuê là nhà văn thuộc thế hệ những tác giả bắt đầu sáng tác trong thời kì kháng chiến chống Mỹ. Với tài năng và sự tìm tòi, khám phá của mình, bà sớm gặt hái được nhiều thành công về mảng đề tài là cuộc sống chiến đấu của những thanh niên xung phong và bộ đội trên tuyến đường Trường Sơn. “Những ngôi sao xa xôi” là một trong những truyện ngắn tiêu biểu của Lê Minh Khuê. Nhân vật chính trong tác phẩm - Phượng Định - là nhân vật giành được nhiều sự yêu mến, cảm phục của người đọc bởi vẻ đẹp ngoại hình, tâm hồn và sự dũng cảm, ngoan cường, bình tĩnh ung dung trước hiểm nguy.

Phượng Định gây cảm tình đầu tiên cho người đọc bởi vẻ trẻ trung, xinh đẹp của một cô gái mới lớn. Cô là người nhạy cảm và luôn quan tâm đến hình thức của mình. Cô tự đánh giá: “Tôi là con gái Hà Nội. Nói một cách khiêm tốn, tôi là một cô gái khá. Hai bím tóc dày, tương đối mềm, một cái cổ cao, kiêu hãnh như đài hoa loa kèn. Con mắt tôi thì các lái xe bảo: Cô có cái nhìn sao mà xa xăm”, vẻ đẹp ấy của cô đã hấp dẫn bao chàng trai: “các anh pháo thủ và lái xe hay hỏi thăm tôi”. Điều đó làm Phượng Định tự hào nhưng điều đặc biệt là cô chưa dành riêng tình cảm cho ai.

Nhân vật chính của tác phẩm còn khiến người đọc khâm phục bởi sự dũng cảm ngoan cường, bình tĩnh ung dung vượt lên khó khăn nguy hiểm.

Phượng Định cùng những người bạn của mình sống và chiến đấu trên một cao điểm, giữa một vùng trọng điểm trên tuyến đường Trường Sơn. Chị phải chạy trên cao điểm đánh phá của máy bay địch. Sau mỗi trận bom, chị cùng đồng đội phải lao ra

trọng điểm, đo và ước tính khối lượng đất đá bị bom địch đào xới, đếm những quả bom chưa nổ và dùng những khối thuốc nổ đặt vào cạnh nó để phá. Đó là công việc mạo hiểm với cái chết luôn gần kề tạo áp lực khiến thần kinh vô cùng căng thẳng. Thực hiện công việc đó, Phương Định và đồng đội phải rất bình tĩnh và họ đã thực sự bình tĩnh, ung dung một cách lạ thường. Thậm chí, với họ, công việc ấy đã trở thành bình thường: "Công việc của chúng tôi là ng ửi đây. Khi có bom nổ thì chạy lên, đo khối lượng đất lấp vào hố bom, đếm bom chưa nổ và khi cần thì phá bom".

Mặc dù đã quen với công việc nguy hiểm này, thậm chí một ngày có thể phải phá tới năm quả bom nhưng mỗi lần vẫn là một thử thách tốt độ với thần kinh của Phương Định. Từ khung cảnh và không khí chứa đầy căng thẳng đến cảm giác là các anh cao xạ ở trên kia cũng đang theo dõi từng động tác cử chỉ của mình để lòng dũng cảm ở cô như được kích thích bởi sự tự trọng: "Tôi đến gần quả bom... đang hoảng mà bước tới" ở bên quả bom kề sát với cái chết im lìm và bất ngờ, từng cảm giác của con người như cũng trở nên sắc nhọn hơn: "Thỉnh thoảng lưỡi xẻng chạm vào quả bom. Một tiếng động sắc đến gai người cửa vào da thịt tôi. Vỏ quả bom nóng. Một dấu hiệu chẳng lành".

Đặc biệt, Phương Định càng khiến người đọc yêu mến, trân trọng hơn bởi tâm hồn trong sáng, tinh tế. Chị rất giàu tình cảm với đồng chí, đồng đội, quê hương và vô cùng lạc quan yêu đời.

Giống như hai người đồng đội trong tổ trinh sát, Phương Định yêu mến những người đồng đội trong tổ và cả đơn vị của mình. Đặc biệt, cô yêu mến và cảm phục tất cả những người chiến sĩ mà hằng đêm cô gặp trên trọng điểm của những con đường vào mặt trận. Phương Định đã lo lắng, sốt ruột khi đồng đội lên cao điểm chưa về. Chị yêu thương và gắn bó với bạn bè nên có những nhận xét tốt đẹp đầy thiện cảm về Nho, phát hiện ra vẻ đẹp dễ thương "nhẹ, mát như một que kem trắng" của bạn. Chị còn hiểu và đồng cảm sâu sắc với những sở thích và tâm trạng của chị Thao.

Phương Định cũng là người con gái có một thời học sinh hồn nhiên, vô tư bên người mẹ thân thương trong một căn buồng nhỏ nằm trên một đường phố yên tĩnh ở Hà Nội còn thanh bình trước chiến tranh. Những kỉ niệm ấy luôn sống lại trong cô giữa chiến trường dữ dội. Nó là niềm khao khát làm dịu mát tâm hồn trong hoàn cảnh căng thẳng, khốc liệt của chiến trường.

Vào chiến trường đã ba năm, làm quen với những thử thách hiểm nguy, giáp mặt hàng ngày với cái chết nhưng ở Phương Định không mất đi sự hồn nhiên trong sáng và cả những mơ ước về tương lai: "Tôi mê hát", "thích nhai rau".

Phương Định là cô thanh niên xung phong trên tuyến đường huyết mạch Trường Sơn những ngày kháng chiến chống Mỹ. Chị tiêu biểu cho thế hệ trẻ Việt Nam trong

những năm tháng hào hùng ấy. Họ là những người không tiếc tuổi thanh xuân, hiến dâng trọn vẹn cho Tổ quốc những gì quý giá nhất:

*“Xẻ dọc Trường Sơn đi đánh Mỹ
Mà lòng phơi phới dậy tương lai”*

Trong "Những ngôi sao xa xôi", Lê Minh Khuê đã miêu tả chân thực và sinh động tâm lí nhân vật. Tác phẩm được kể từ ngôi thứ nhất tạo thuận lợi cho tác giả miêu tả thế giới nội tâm qua việc để nhân vật tự sự về mình.

Nhân vật Phương Định trong "Những ngôi sao xa xôi" của Lê Minh Khuê mang những đặc điểm tốt đẹp tiêu biểu cho tâm hồn những chàng trai, cô gái thanh niên xung phong lên đường chống Mỹ trong những năm tháng vất vả mà hào hùng của dân tộc. Phương Định để lại trong lòng độc giả niềm yêu mến, cảm phục đối với thế hệ trẻ Việt Nam trong những ngày tháng bom rơi đạn nổ ấy. Và hơn thế, đi đâu đó trở thành động lực để thế hệ trẻ Việt Nam hôm nay viết tiếp nét son trong trang sử của thời đại mình.

Truyện Những ngôi sao xa xôi kể về một tổ thanh niên xung phong nhận nhiệm vụ trinh sát mặt đường tại một trọng điểm trên tuyến đường Trường Sơn. Tổ trinh sát gồm ba cô gái là Định, Nho và Thao. Họ phải đối mặt với thần chết trong những lần phá bom, thậm chí mấy lần trong một ngày. Cuộc sống giữa chiến trường dù khắc nghiệt và nguy hiểm nhưng họ vẫn có được niềm vui hồn nhiên của tuổi trẻ, những giây phút thanh thản và thơ mộng.

Cả ba cô gái yêu thương và gắn bó với nhau như chị em. Phần cuối truyện, tác giả tập trung miêu tả hành động và tâm trạng của các nhân vật, chủ yếu là Phương Định. Trong một lần phá bom, cô bị thương, cô được sự săn sóc chu đáo của hai đồng đội.

Những ngôi sao xa xôi là một trong số những tác phẩm đầu tay của Lê Minh Khuê, viết vào năm 1971, lúc cuộc kháng chiến chống Mỹ đang diễn ra ác liệt.

Truyện cho thấy tâm hồn trong sáng, lòng dũng cảm, sự hồn nhiên và cuộc sống chiến đấu nhiều gian khổ, hi sinh nhưng vẫn lạc quan của các nhân vật nữ thanh niên xung phong. Đặc biệt, nhân vật Phương Định được tác giả miêu tả chân thực, sinh động bằng nhiều thủ pháp nghệ thuật độc đáo.

Vào chiến trường được ba năm, đã quen với những thử thách và nguy hiểm, giáp mặt hàng ngày với cái chết, nhưng Phương Định vẫn không đánh mất sự hồn nhiên, trong sáng và những ước mơ về tương lai. Nét cá tính ở nhân vật được thể hiện khá rõ là sự nhạy cảm, hay mơ mộng và sở thích ưa ca hát.

Cũng giống như hai người bạn trong tổ trinh sát, Phương Định yêu mến các đồng đội trong tổ và cả đơn vị mình. Hơn nữa cô cũng mến yêu và cảm phục những người chiến sĩ mà cô gặp hàng đêm trên trọng điểm con đường vào mặt trận.

Trong phần đầu truyện, Phương Định hiện lên là một cô gái nhạy cảm và quan tâm đến hình thức của mình. Hai bím tóc dày, tương đối mềm, một cái cổ cao, kiêu hãnh như đài hoa kèn. Còn đôi mắt thì các anh lái xe bảo: “Cô có cái nhìn sao mà xa xăm!”. Phương Định biết mình được nhiều người, nhất là các anh lính để ý và có thiện cảm. Đi đâu đó làm cô thấy vui và tự hào, nhưng chưa dành riêng tình cảm cho một ai. Nhạy cảm, nhưng cô lại không hay biểu lộ tình cảm của mình, luôn tỏ ra kín đáo trước đám đông, tưởng như là kiêu kì.

Ở đoạn hồi tưởng của nhân vật về tuổi học trò, tác giả làm nổi rõ nét tính cách hồn nhiên, vô tư, một chút tinh nghịch và mơ mộng của một thiếu nữ. Chẳng hạn, chỉ một trận mưa đá vụt qua cũng đánh thức ở nhân vật này rất nhiều kỉ niệm và nỗi nhớ về thành phố quê hương, gia đình và tuổi thơ thanh bình của mình.

Tâm lí nhân vật Phương Định trong một lần phá bom được miêu tả rất cụ thể, tinh tế đến từng cảm giác, ý nghĩ, dù chỉ thoáng qua trong giây lát. Mặc dù rất quen công việc nguy hiểm này, nhưng mỗi lần vẫn là một thử thách đối với thần kinh. Ở bên quả bom, kèn sát với cái chết im lìm và bất ngờ, từng cảm giác của con người như cũng trở nên sắc nhọn hơn. Thỉnh thoảng lưỡi xẻng chạm vào quả bom. Một tiếng động sắc đến gai người, cứa vào da thịt tôi. Tôi rùng mình và bỗng thấy tại sao mình làm quá chậm. Nhanh lên một tí vỏ quả bom nóng. Một dấu hiệu chẳng lành. Tiếp đó là cảm giác căng thẳng chờ đợi tiếng nổ của quả bom.

Tóm lại, ngòi bút của Lê Minh Khuê đã miêu tả sinh động, chân thực tâm lí nhân vật, làm thể hiện một thế giới nội tâm phong phú. Cách nhìn và thể hiện con người thiên về cái đẹp, sự trong sáng, cao thượng.

Viết về cuộc sống và chiến đấu của những cô gái thanh niên xung phong trên một cao điểm ở tuyến Trường Sơn trong những năm chiến tranh chống Mĩ cứu nước, Những ngôi sao xa xôi đã làm nổi bật tâm hồn trong sáng, giàu mơ mộng, tinh thần dũng cảm, cuộc sống chiến đấu đầy gian khổ, hi sinh nhưng rất hồn nhiên, lạc quan của họ. Đó chính là hình ảnh đẹp, tiêu biểu về thế hệ trẻ Việt Nam trong thời kỳ kháng chiến chống Mĩ.

Bài văn mẫu 3:

“Những ngôi sao xa xôi” – một câu chuyện cảm động thời chiến. Lê Minh Khuê đã tài tình khắc họa những bức chân dung các cô thanh niên xung phong xinh đẹp, gan dạ và nhiệt huyết. Câu chuyện của họ là minh chứng cho một thời kì máu lửa của lịch

sử vàng son nước nhà. Nổi bật trong truyện là hình ảnh Phương Định, cô gái người Hà Nội trẻ tuổi, gan dạ.

Truyện mở ra với khung cảnh và công việc phá bom của Phương Định ở một cao điểm trên đường mòn Trường Sơn đã được nhà văn tái hiện một cách chân thực và sinh động qua đoạn trích trên. Nhân vật Phương Định trong đoạn trích đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng người đọc bởi lòng quả cảm, không sợ hi sinh mất mát, một lòng một dạ vì tổ quốc quyết tử.

Phương Định là nhân vật chính trong truyện, giữ nhiệm vụ trong tổ trinh sát mặt đường. Cô cùng Thao, Nho, trên cao điểm, giữa một vùng trọng điểm ở tuyến đường Trường Sơn. Công việc của họ tuy vất vả và nguy hiểm nhưng các cô vẫn có những giây phút hồn nhiên, thơ mộng của tuổi trẻ. Hoàn cảnh sống và công việc khó khăn, gian khổ nhưng Phương Định không ngại cái khó đấy, tâm hồn cô vẫn thơ mộng với tinh thần cứng rắn, gan thép.

Phương Định là một cô gái Hà Nội vào chiến trường. Mang nét đẹp của người Hà Nội, Phương Định gây ấn tượng bởi vẻ ngoài trẻ trung, sức sống, mang chút gì đó sâu sắc, tinh tế của người Hà Nội. Cô có “hai bím tóc dày, tương đối mềm, một cái cổ cao, kiêu hãnh như đài hoa loa kèn”. Đặc biệt, cô có đôi mắt với ánh cái nhìn sao mà xa xăm. Chẳng phải ngẫu nhiên mà các anh pháo thủ và lái xe lại hay hỏi thăm cô, hay “viết những thư dài gửi đường dây”, “mặc dù có thể chào nhau hằng ngày”. Phương Định cảm nhận được đi đâu đó, cô cảm thấy vui và tự hào nhưng chưa dành tình cảm cho một ai. Cô chỉ thích ngắm mình trong gương và làm điệu hoặc có vẻ kiêu kỳ một cách đáng yêu khi thấy các đồng đội của mình tiếp xúc với một anh bộ đội nói giỏi nào đó. Phương Định mang vẻ ngoài đậm chất của cô gái Hà Nội đảm thắm, tinh tế.

Vào chiến trường khi còn là một cô gái trên giảng đường, Phương Định mang tâm hồn tự lực, hồn nhiên, đa cảm và lãng mạn. Cô mê hát. Sống trong hoàn cảnh ác liệt của bom đạn trên chiến trường Trường Sơn, lúc nào cũng cận kề với cái chết, cô vẫn không bỏ đi sở thích của mình. “Thường cứ thuộc một điệu nhạc nào đó rồi bịa ra lời mà hát. Lời tôi bịa lộn xộn mà ngớ ngẩn đến tôi cũng phải ngạc nhiên, đôi khi bò ra mà cười một mình “Tuy vậy, chị Thao vẫn say mê chép những lời bài hát mà Định bịa ra”. Cô hát trong những khoảnh khắc “im lặng” khi máy bay trinh sát rờ rờ trên đầu, khi cơn bão lửa sắp chụp xuống cao điểm. Tiếng hát của cô là tiếng hát của tuổi trẻ, của sự gan dạ, của nhiệt huyết và của tình yêu tổ quốc.

Tâm hồn lãng mạn ấy được hiện lên khi Phương Định nhớ lại những kỉ niệm của tuổi thiếu nữ vô tư giữa gia đình và thành phố Hà Nội thân yêu. Khi gặp trận mưa đá, cô nhớ lại những thời con trẻ, hồn nhiên vô tư, nhớ lại căn nhà trên phố Hà Nội. “Tôi bỗng thần thờ, tiếc không nói nổi... Tôi nhớ một cái gì đấy, hình như mẹ tôi, cái cửa sổ hoặc những ngôi sao to trên bầu trời thành phố”. Tất cả mọi kỉ niệm đẹp nhất ở

thành phố Hà Nội, về mẹ, về tuổi thiếu nữ trong sáng, vô tư như ủa về, xoáy mạnh trong lòng cô gái. Chính những kỉ niệm đó đã làm dịu mát tâm hồn cô trong hoàn cảnh khốc liệt của chiến tranh.

Không chỉ có tâm hồn lãng mạn mà Phương Định còn nổi bật vẻ đẹp dũng cảm của cô thanh niên xung phong. Sau những đợt thả bom của giặc, Định cùng đồng đội chạy lên cao điểm để làm nhiệm vụ, nơi vẫn còn có những quả bom chưa nổ. Không gian lúc đó vắng lặng đến phát sợ nhưng cô không hề sợ hãi. Cô có cảm giác như các chiến sĩ đang dõi theo mình, vì vậy mà cô cảm thấy an tâm hơn. Cô quyết định không đi khom, bởi một lý do rất đơn giản “Các anh ấy không thích cái kiểu đi khom khi có thể cứ đường hoàng mà bước tới”. Khi chạm tới quả bom, cô cảm giác được cái gì đó lướt qua, một ý nghĩ về cái chết mờ mờ “Nhưng một cái chết rất mờ nhạt, không cụ thể”. Đó chỉ là một ý nghĩ thoáng qua. Còn đi đâu mà cô quan tâm lúc này là “liệu mình có nổ không, bom có nổ không? Không thì làm cách nào để châm mìn lần thứ hai?”. Trong suy nghĩ của Định, cô luôn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ thật tốt dù có phải hi sinh. Vượt qua sợ hãi, vượt qua hoàn cảnh, Phương Định luôn hoàn thành mọi nhiệm vụ một cách đầy gan dạ.

Gan dạ, dũng cảm và luôn yêu thương, chăm sóc đồng đội. Phương Định thực sự là người con gái thông minh, nhiệt huyết và giàu tình yêu thương. Phương Định là minh chứng cho vẻ đẹp thanh niên thời bấy giờ: mang những cảm xúc riêng tư cất gọn để hoà thành nhiệt huyết tuổi trẻ gan dạ chiến đấu vì tổ quốc, vì dân tộc, vì hoà bình.

Bài văn mẫu 4:

*Cô gái miền quê ra đi cứu nước
Mái tóc xanh xanh tuổi trăng tròn
Bàn tay em phá đá mở đường
Gian khó phải lùi nhường em tiến bước...*

Cứ mỗi lần lời bài hát "Cô gái mở đường" do cố nhạc sĩ Xuân Giao sáng tác cất lên là trong tâm trí tôi lại hiện lên hình ảnh những cô gái thanh niên xung phong trong truyện ngắn "Những ngôi sao xa xôi" (1971) của nhà văn Lê Minh Khuê. Dưới cái nhìn chân thực, sắc lạnh về hiện thực khốc liệt của chiến tranh, Lê Minh Khuê đã gây nhiều ám ảnh trong lòng người đọc về hoàn cảnh sống và chiến đấu của những cô gái thanh niên xung phong làm công tác phá bom trên tuyến đường Trường Sơn vào những năm tháng kháng Mĩ ác liệt của lịch sử dân tộc. Trong ba nhân vật Thao, Nho, Phương Định, nhân vật gây ấn tượng đậm nét trong tôi nhất là Phương Định. Đó là một cô gái trẻ trung, năng động, giàu mộng ước, tình cảm và luôn dũng cảm, mạnh mẽ, lạc quan trong cuộc sống và chiến đấu.

Nhân vật Phương Định có một vai trò quan trọng trong câu chuyện. Cô là một trong ba thành viên của tổ trinh sát mặt đường, là nhân vật chính và là nhân vật xưng "tôi"

đứng ra kể lại toàn bộ câu chuyện. Vì thế, câu chuyện hiện lên một cách chân thực, khách quan, đồng thời làm cho mạch chuyện phát triển tự nhiên dưới lăng kính cảm xúc của nhân vật chính – người trực tiếp tham gia câu chuyện. Cho nên, thế giới nội tâm của các nhân vật nói chung và của nhân vật Phương Định nói riêng hiện lên một cách sinh động, phong phú, đầy nữ tính. Đây cũng là điều làm nên sự thành công trong nghệ thuật trần thuật và miêu tả tâm lí nhân vật của thiên truyện ngắn này.

Trước hết, Phương Định hiện lên là một cô gái có vẻ đẹp hài hòa cả về hình thức bên ngoài và tâm hồn bên trong. Cũng như biết bao các cô gái mới lớn, Phương Định rất nhạy cảm và luôn quan tâm tới vẻ đẹp hình thức của mình. Cô tự nhận xét, đánh giá về bản thân: "Tôi là con gái Hà Nội. Nói một cách khiêm tốn, tôi là một cô gái khá. Hai bím tóc dày, tương đối mềm, một cái cổ cao, kiêu hãnh như đài hoa loa kèn...". Đặc biệt cô luôn thích ngắm mình trong gương, nhất là ngắm đôi mắt. "Nó dài, màu nâu, hay nheo lại như chói nắng" và được các anh lái xe khen "Cô có cái nhìn sao mà xa xăm!". Đó là vẻ đẹp đầy nữ tính, mang chiều sâu tâm hồn của một cô gái trẻ. Thậm chí cô còn luôn cảm thấy vui sướng và tự hào vì biết mình được nhiều anh lính để mắt tới, muốn bắt chuyện, làm quen, tán tỉnh nhưng cô chưa dành tình cảm đặc biệt sâu đậm cho một ai hết. Tuy rất nhạy cảm nhưng cô thường tỏ ra kín đáo trước mắt mọi người, ít biểu lộ ra bên ngoài, khiến mọi người tưởng cô rất kiêu kì: "Khi bọn con gái xúm nhau đối đáp với một anh bộ đội nói giỏi nào đấy, tôi thường đứng ra xa, khoanh tay lại trước ngực và nhìn đi nơi khác, môi mím chặt. Nhưng chẳng qua tôi điệu thế thôi. Thực tình trong suy nghĩ của tôi, những người đẹp nhất, thông minh, can đảm và cao thượng nhất là những người mặc quân phục có ngôi sao trên mũ"... Quả là một cô gái có cá tính, phong cách riêng, duyên dáng, điệu đà, kín đáo!

Chưa dừng lại ở đó, để làm nổi bật lên Chủ nghĩa anh hùng cách mạng thời kháng Mĩ, Lê Minh Khuê đã khắc họa lên phẩm chất dũng cảm, mạnh mẽ, can trường trong cuộc chiến đấu của nhân vật Phương Định. Nghe theo tiếng gọi thiêng liêng của tổ quốc, cô đã gác ba lô xung vào lửa đạn nơi chiến trường ác liệt xa xôi. Cô bỏ lại sau lưng tất cả những trang sách của tuổi học trò, cuộc sống bình yên, vô tư bên mẹ và cả những kỉ niệm ngọt ngào, trong sáng của tuổi trăng tròn. Cuộc sống nơi chiến trường khắc nghiệt luôn phải đối diện với nhiều thử thách, cam go, đã hình thành trong cô sự quả cảm, dũng mãnh khác thường, không sợ hi sinh nơi hòn tên mũi đạn của kẻ thù, với công việc phá bom mở đường.

Lê Minh Khuê đã lia ống kính quay chậm chậm vào một lần phá bom của Phương Định, tái hiện thật chân thực, tinh tế cảnh tượng kinh khủng đó. Mặc dù đã rất nhiều lần phá bom, nhưng với Phương Định mỗi lần làm công việc này vẫn là một thử thách với thần kinh cho đến từng cảm giác: "Tôi dùng xẻng nhỏ đào đất dưới quả bom. Đất rắn. Những hòn sỏi theo tay tôi bay ra hai bên. Thỉnh thoảng lưỡi xẻng chạm vào quả bom. Một tiếng động sắc đến gai người, cửa vào da thịt tôi. Tôi rùng mình và bỗng thấy tại sao mình làm chậm quá. Nhanh lên một tí! Vỏ quả bom nóng. Một dấu hiệu chẳng lành. Hoặc là nóng từ bên trong quả bom. Hoặc là mặt trời nung

nóng." . Lời văn như dao nhọn, sắc lạnh đến rợn người, khiến người đọc như cảm giác đang trực tiếp trải nghiệm tham gia công việc phá bom cùng với nhân vật vậy!.

Tiếp đó là những giây phút chuẩn bị kích nổ trái bom: "Tôi cẩn thận bỏ gói thuốc mìn xuống cái hố đã đào, châm ngòi. Dây mìn dài, cong, mềm. Tôi khóa đất rồi chạy lại chỗ ẩn nấp của mình...". Những giây phút đợi chờ tiếng nổ của quả bom thật căng thẳng, "tim tôi cũng đập không rõ", thậm chí cô còn nghĩ tới cái chết, nhưng đó là cái chết mờ nhạt, không cụ thể. Cái chính lúc này là "bom có nổ không?. Không thì làm cách nào để châm mìn lần thứ hai? [...] nhưng quả bom nổ. Một thứ tiếng kì quái, đến vang óc. Ngực tôi nhói, mắt cay xè... mùi thuốc bom buồn nôn... Mảnh bom xé không khí, lao và rít vô hình trên đầu"... Quả là một cuộc chiến đấu không cân sức, nguy hiểm đầy ngoạn mục nhưng cô gái đã mạnh mẽ vượt qua. Đến đây, người đọc càng cảm nhận thấy sự tàn ác khốc liệt của chiến tranh bao nhiêu thì lại càng cảm phục tinh thần trách nhiệm trong công việc, lòng quả cảm vô song, sẵn sàng hi sinh vì tổ quốc, vì hòa bình của những cô gái thanh niên xung phong phá bom mở đường đến bấy nhiêu. Qua đó, chúng ta mới thấy hết được ý thức, trách nhiệm công dân cao độ của những con người anh hùng xả thân vì kháng chiến, cách mạng:

*"Chúng tôi đã đi không tiếc đời mình
(Những tuổi hai mươi làm sao không tiếc)
Nhưng ai cũng tiếc tuổi hai mươi thì còn chi tổ quốc."*

Mặc dù trong thời kì kháng chiến, văn học luôn được đặt dưới sự chỉ đạo của Đảng, coi "văn học nghệ thuật là một mặt trận, anh chị em ta là những người chiến sĩ trên mặt trận ấy", cùng đặc điểm mang đậm khuynh hướng sử thi và cảm hứng lãng mạn huyền ảo nhưng Lê Minh Khuê đã vượt ra những khuôn khổ, quy định mực thước để hướng tới xây dựng những nhân vật anh hùng gần gũi hơn với cuộc sống đời thường. Vì thế, nhân vật Phương Định, một mặt hiện lên với tư cách là người chiến sĩ anh hùng trong chiến trận nhưng mặt khác cô lại mang trong mình một trái tim ấm nóng tình yêu thương với một tâm hồn trong sáng, mơ mộng, lạc quan và rất giàu tình cảm trong cuộc sống.

Cũng như hai người đồng đội trong tổ trinh sát của mình, Phương Định rất yêu quý những người trong tổ và cả đơn vị của mình. Cô dành tình cảm và niềm cảm phục cho các anh bộ đội, chiến sĩ có ngôi sao trên mũ; cô lo lắng cho sự an nguy của đồng đội khi đợi mãi mà chưa thấy về, cô chăm sóc, vỗ về Nho khi Nho bị thương như một người thân yêu ruột thịt trong gia đình: "Tôi phủ áo, căng mắt nhìn qua khói và chạy theo chị Thao... Chị Thao vấp ngã. Tôi đỡ chị... Tôi moi đất, bế Nho đặt lên đùi mình...". "Tôi rửa cho Nho bằng nước đun sôi trên bếp than. Bông băng trắng... Tôi tiêm cho Nho...". Đến đây, người đọc đã nhận ra một Phương Định hay làm dáng, điệu đà, kiêu kì đã nhường chỗ cho một Phương Định khác xuất hiện: năng động, nhanh nhẹn và rất chu đáo, luôn sống hòa đồng với mọi người xung quanh. Đó là vẻ rất nhân bản trong một tâm hồn trong sáng, hiên hậu.

Tuy đã bước chân vào chiến trường ba năm, nhưng Phương Định vẫn giữ được những nét đẹp nguyên sơ trong sở thích của chính mình. Cô hay mơ mộng và thích hát: "Tôi mê hát. Thường cứ thuộc một điệu nhạc nào đó rồi bịa ra lời mà hát. Lời tôi bịa lộn xộn và ngờ ngẩn đến tôi cũng ngạc nhiên, đôi khi bò ra mà cười một mình". Thậm chí, sở thích âm nhạc của cô cũng rất sang, thể hiện một con người có khiếu âm nhạc với một tâm hồn phong phú: "Tôi thích nhiều bài. Những bài hành khúc bộ đội hay hát trên những ngã đường mặt trận. Tôi thích dân ca quan họ mềm mại, dịu dàng. Thích Ca – chiu – sa của Hồng quân Liên Xô. Thích những bộ gối mơ màng: Về đây khi mái tóc còn xanh xanh... Đó là dân ca Ý trữ tình giàu có, phải lấy giọng thật trầm. Thích nhiều..." Người đọc chợt nhận ra, những bài hát mà Phương Định thích là những bài hát chứa đựng những lí tưởng, khát vọng cao đẹp về quê hương, đất nước, về tình yêu, tuổi trẻ, về cuộc sống hòa bình, yên ả... Điều đó, cho thấy một Phương Định giàu lí tưởng, ước mơ, khát vọng thật cao đẹp.

Nhưng hình ảnh gây ấn tượng nhất trong lòng người đọc khi nói tới Phương Định là cảnh tượng cô bất ngờ gặp cơn mưa đá ở cuối đoạn trích. "Tôi chạy vào, bỏ trên bàn tay đang xòe ra của Nho mấy viên đá nhỏ. Lại chạy ra, vui thích cuống cuồng". Để rồi sau những niềm vui con trẻ "say sưa, tràn đầy" là những nỗi nhớ da diết về người mẹ, cái cửa sổ ngôi nhà, những ngôi sao to trên bầu trời thành phố, là cây, là cái vòm nhà hát hoặc bà bán kem đẩy những chiếc xe chở đầy kem... Tất cả như vừa thực, vừa hư, cứ xoáy sâu vào trong tâm trí của Phương Định. Và tất cả điều đó đã trở thành hành trang trong tâm hồn, giúp cô có thể vượt qua sự tàn khốc của hiện thực chiến tranh, đốt lên trong lòng cô gái Phương Định niềm tin yêu cuộc sống. Đó là những nét đẹp tâm hồn đầy nhân bản đáng quý, đáng trân trọng.

Từ hình tượng nhân vật Phương Định, người đọc thấy được tài năng miêu tả khắc họa sinh động, chân thực tâm lí nhân vật của Lê Minh Khuê. Tuy vẫn nằm trong những đặc điểm, khuynh hướng chung của văn học cách mạng 1954-1975 nhưng nhờ biết đào sâu vào thế giới nội tâm của nhân vật mà truyện của Lê Minh Khuê nói chung và hình tượng nhân vật Phương Định trong "Những ngôi sao xa xôi" nói riêng vẫn tạo được sự hấp dẫn, độc đáo đến lạ thường.

Tóm lại, qua hình tượng nhân vật Phương Định, người đọc thấy được những nét đẹp đẽ, duyên dáng, đáng yêu của Phương Định trong câu chuyện. Đồng thời ta cũng thấy được những nét đẹp chung về tâm hồn và phẩm chất anh hùng của thế hệ trẻ Việt Nam trong thời kì kháng chiến chống Mĩ cứu nước. Ta đọc ở đây một tinh thần, trách nhiệm của những người con anh hùng dân tộc thật mạnh mẽ, hào hùng:

*Xẻ dọc trường Sơn đi cứu nước
Mà lòng phơi phới dậy tương lai.*

Bài văn mẫu 5:

Kháng chiến chống Mĩ là thời đại đau thương, mất mát mà cũng đầy anh hùng, vĩ đại của dân tộc ta, đó cũng là thời đại của những thanh niên xung phong trẻ tuổi, lãng mạn, lên đường nhập ngũ vì tương lai đất nước:

*“Xẻ dọc trường sơn đi cứu nước
Mà lòng phơi phới dậy tương lai”*

Sáng tác về họ, ta không thể nhắc đến Những ngôi sao xa xôi của nhà văn Lê Minh Khuê, với cô thanh niên xung phong Phương Định. Cô gái Hà Thành xinh đẹp, mơ mộng nhưng ẩn sau đó còn là sự kiên cường, dũng cảm. Trước khi lên đường nhập ngũ Phương Định có một tuổi thơ êm đềm bên gia đình mình tại Hà Nội. Phương Định là cô gái mang vẻ đẹp điển hình của người con gái Hà Nội, hai bím tóc dày và dài, tương đối mềm, chiếc cổ cô cao, kiêu hãnh như một chiếc đài hoa loa kèn. Và đặc biệt là đôi mắt xa xăm đầy mộng mơ, trong đó ẩn chứa một tâm hồn tinh tế, nhạy cảm. Cô gái Hà thành đầy mơ mộng, lãng mạn ấy đã dũng cảm lên đường, bỏ lại con phố nhỏ yên tĩnh, tạm biệt cha mẹ vì đất nước thống nhất. Những kỉ niệm tuổi thơ êm đềm đó như một liều thuốc tinh thần, tiếp thêm niềm tin và sức mạnh, giúp Phương Định vượt qua mọi khó khăn trong chiến đấu.

Cô gái ấy khi vào chiến trường Trường Sơn khói bom lửa đạn không còn thấy cái mềm yếu của vẻ bề ngoài mà thay vào đó là một người con gái với những phẩm chất của một người anh hùng. Phương Định có tinh thần trách nhiệm cao với công việc. Công việc của cô đặc biệt nguy hiểm, thường xuyên phải đối mặt với cái chết: Một ngày phải phá bom 5,7 lần, ngày nào ít 3 lần. Nhưng khi có lệnh là cô lên đường, quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ phá bom, mở đường cho những đoàn xe về đích an toàn.

Không chỉ vậy, cô còn hết sức gan dạ, dũng cảm, nó được thể hiện rõ nhất trong một lần Phương Định phá bom. Mặc dù đã quen thuộc với công việc này, nhưng lần nào tới gần quả bom cô cũng thấy hồi hộp, căng thẳng “thần kinh căng như chấu”. Bởi khung cảnh ẩn chứa sự nguy hiểm “im lặng đến phát sợ”, cây xơ xác, đất nóng, khói đen vật vờ, không khí ngột ngạt báo hiệu điềm chẳng lành, sự sống trở nên mong manh. Ở bên cạnh quả bom, kề sát với cái chết im lìm, bất ngờ cảm giác của cô trở nên sắc nhọn để bình tĩnh, quyết đoán thực hiện các thao tác phá bom một cách nhanh chóng. Nhưng ngay sau đó cô đã nhận định “Vỏ quả bom nóng. Một dấu hiệu chẳng lành”. Suy nghĩ ấy đã cho ta thấy sự can đảm, bản lĩnh, dũng cảm của Phương Định khi đối mặt với cái chết. Để sau đó cô chạy đua với thời gian thực hiện chính xác từng thao tác phá bom. Lúc này Phương Định nghĩ về cái chết nhưng nó chỉ là một khái niệm mờ nhạt. Bởi trong tâm trí cô chỉ băn khoăn một câu hỏi duy nhất: “Liệu bom có nổ không? Nếu không thì làm thế nào để châm lần thứ hai. Rõ ràng với những suy nghĩ ấy, hình ảnh Phương Định hiện lên không chỉ là một người dũng cảm, gan dạ mà còn là một người có tinh thần trách nhiệm cao.

Không chỉ vậy, cô còn có tinh thần dũng đội sâu sắc. Những người lính lái xe Trường Sơn trao truyền sức mạnh cho nhau bằng nỗi cơm giữa rừng, cái bắt tay vội vã qua ô cửa kính vỡ: “Gặp bạn bè suốt dọc đường đi tới/ Bắt tay nhau qua cửa kính vỡ rồi” “Bếp Hoàng Cầm ta dựng giữa trời/ Chung bát đĩa nghĩa là gia đình đây” (Bài thơ về tiểu đội xe không kính – Phạm Tiến Duật). Thì Phương Định lại có những cách rất riêng thể hiện sự gắn bó với các đồng đội. Trong khi chị Thao và Nho đi trinh sát chưa về Phương Định đã rất lo lắng. Lúc trực điện thoại cô cảm thấy “những gì đã qua, những gì sắp tới không còn đáng kể gì nữa, có gì lí thú đâu nếu các bạn tôi không về”. Phải chăng vì thế mà cô đã gắn với trung đội trưởng khi anh hỏi han tình hình. Nho bị thương Phương Định chăm sóc rất chu đáo, tận tình. Cô rửa vết thương, băng bó, pha sữa cho Nho. Trước nỗi đau của đồng đội cô không còn tâm trí để hát và đàm cười với chị Thao dù hiểu những tình cảm chị giành cho Nho.

Đằng sau vẻ đẹp anh dũng, kiên cường là hình ảnh của một cô gái hết sức mơ mộng, nửa tỉnh, nửa mê. Bất gặp cơn mưa giữa rừng, cô cuống cuồng tận hưởng, dường như âm thanh của chiến tranh, không gian đầy mùi bom đạn không thể cản niềm vui thích của cô trước trận mưa rào. Đây là phút giây thư giãn làm dịu mát tâm hồn cô trong hoàn cảnh sống chiến đấu vô cùng khốc liệt. Cơn mưa đá dù tạnh rất nhanh nhưng đã đánh thức những kỉ niệm tuổi ấu thơ nơi phố phường Hà Nội. Nơi ấy có mẹ, có những em nhỏ tung tăng đá bóng. Tất cả đã trở thành hành trang tinh thần, tiếp cho cô thêm sức mạnh chiến đấu. Đặc biệt, ngòi bút của Lê Minh Khuê trong đoạn văn này trở nên giàu chất thơ hơn khi khắc họa những khoảng lặng trong tâm hồn Phương Định. Nếu khi cơn mưa đến niềm vui con trẻ trong cô mở tung ra thì khi mưa tạnh Phương Định lại thẫn thờ tiếc nuối không nói nổi cùng với đó là nỗi nhớ da diết về một quá khứ êm đềm, bình yên. Từ đó ta thấy được một tâm hồn nhạy cảm, trong sáng, dễ vui dễ buồn.

Qua nhân vật Phương Định, người đọc không chỉ thấy sự tỏa sáng của phẩm chất anh hùng mà còn hình dung được thế giới nội tâm phong phú của cô. Ngòi bút Lê Minh Khuê miêu tả nội tâm nhân vật chân thực, sống động. Phương Định là hình ảnh tiêu biểu cho thế hệ trẻ Việt Nam thời kì kháng chiến chống Mỹ.

Bài văn mẫu 6:

Lê Minh Khuê (1949) quê ở Tĩnh Gia, Thanh Hóa là cây bút chuyên về viết truyện ngắn. Trong chiến tranh các tác phẩm của chị hầu hết viết về cuộc sống chiến đấu của tuổi trẻ trên tuyến đường Trường Sơn. Tiêu biểu là “Những ngôi sao xa xôi”, tác phẩm ra đời năm 1971 khi cuộc kháng chiến chống Mỹ của quân và dân ta đang diễn ra ác liệt. Truyện làm nổi bật tâm hồn trong sáng hồn nhiên thơ mộng, tinh thần chiến đấu dũng cảm của tổ trinh sát mặt đường, Nho, Phương Định và chị Thao, nhưng có lẽ gây ấn tượng, lòng mến phục nhất với độc giả là Phương Định.

Trước hết, chuyện xoay quanh nhân vật chính là Phương Định – cô gái Hà Nội lãng mạn và mơ mộng xung phong vào chiến trường, cô sống cùng đồng đội là chị Thao, Nho trên cao điểm giữa vùng trọng điểm ở Trường Sơn, họ sống trong một cái hang, công việc của họ là đo khối lượng đất đá san lấp mặt đường đánh dấu những quả bom chưa nổ thì phá bom. Công việc vất vả là nguy hiểm phải đối mặt với thân chết từng phút, từng giờ, nhiệm vụ quan trọng đầy gian khổ hi sinh của họ đã phần nào thể hiện hiện thực của cuộc chiến tranh gian khổ và ác nghiệt, cũng từ đó, ta thấy sáng ngời tinh thần yêu nước đầy quả cảm của các cô gái thanh niên xung phong.

Đối với Phương Định ấn tượng đầu tiên về cô là vẻ đẹp bên ngoài đáng yêu trẻ trung, xinh xắn và đầy sức sống, chẳng phải ngẫu nhiên mà các anh pháo thủ và lái xe lại hay hỏi thăm cô hay” viết những thư đường dài gửi đường dây”, ”dù có thể chào hỏi hằng ngày”, Phương Định cảm nhận được đi đâu đó cô thấy vui và tự hào, nhưng chưa dành tình cảm cho một ai. Cô thích ngắm mình trong gương và làm điệu hoặc kiêu kỳ một cách đáng yêu khi thấy đồng đội của mình tiếp xúc với một anh bộ đội nói giỏi nào đó. Phương Định vừa bước qua tuổi học trò hồn nhiên vô tư, cô mang theo vào chiến trường đầy ác liệt cả những nét đáng yêu của một cô gái mới lớn, mang theo cả một tâm hồn mơ mộng hồn nhiên yêu đời, cô mê hát, sống trong cảnh ác liệt của chiến tranh cô vẫn không bỏ đi sở thích của mình” cô thích quan họ Bắc Ninh, dân ca trữ tình, đặc biệt là bài ”Ca - chiu - sa” của hòng quân Liên Xô, tiếng hát ấy đã át tiếng bom để động viên đồng đội cũng chính là động viên chính bản thân mình đồng thời cô gửi vào tiếng hát nỗi khát khao tuổi trẻ của người chiến sĩ mong được trở về quê hương yêu dấu được gặp lại những người thân yêu sau bao năm chờ đợi.

Phương Định luôn sống với những kỉ niệm của thiếu nữ vô tư, chỉ gặp một trận mưa đá ở cô lập tức toát lên niềm vui con trẻ. Cô nhớ những viên mưa đá rơi băng khuâng ngờ ngác khi thấy nó tan biến bất ngờ, cũng nhanh như khi nó ập đến, cô nhớ đến tuổi thơ của mình, những kỉ niệm đó làm dịu mát tâm hồn cô trong hoàn cảnh khốc liệt trong cái không khí ”nóng bỏng” của chiến tranh.

Cũng như bao cô gái thanh niên xung phong khác, ở Phương Định nổi bật tinh thần gan dạ, dũng cảm, thái độ bình tĩnh vượt lên mọi nguy hiểm. Đi đâu đó được thể hiện cụ thể qua một lần phá bom trên cao điểm. Sau những đợt thả bom của giặc, cô cùng đồng đội chạy lên cao điểm để làm nhiệm vụ, nơi còn có nhiều quả bom chưa nổ, không gian lúc đó vắng lặng đến đáng sợ nhưng cô không hề sợ hãi và có cảm giác như các chiến sĩ đang dõi theo mình, vì vậy cô cảm thấy yên tâm hơn, cô quyết định không đi khom bới, đây là cảm giác vừa thể hiện lòng tự trọng, vừa thể hiện ý chí mạnh mẽ, cô dũng cảm vượt qua mọi nguy hiểm, khi phá bom ”dùng xẻng nhỏ đào đất dưới quả bom” lưỡi xẻng thỉnh thoảng lại chạm vào quả bom, một tiếng động sắc đến gai người vang lên cửa vào da thịt ”tôi rùng mình và bỗng thấy tại sao mình là quá chậm, nhanh lên một tí vỏ quả bom nóng, một dấu hiệu chẳng lành” có thể nói cách miêu tả của tác giả thật tài tình khiến cho người đọc cảm thấy rùng mình như Phương Định càng cảm thấy rõ hơn sự bình tĩnh gan dạ của cô.

Những khi đối mặt với quả bom cô cũng có nghĩ đến cái chết ”nhưng một cái chết mờ nhạt không cụ thể”, đó chỉ là một ý nghĩ thoáng qua mà với cô cái chính lúc này là ”liệu mình có nổ không, bom có nổ không? không thì làm cách nào để châm mìn lần thứ hai, có nghĩa là trong suy nghĩ của cô lúc nào cô cũng luôn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc dù có phải hi sinh. Chính sự gan dạ, dũng cảm, tinh thần trách nhiệm cao đã giúp Phương Định thực hiện tốt công việc của mình.

Ngoài sự dũng cảm trong công việc Phương Định còn cho ta thấy toát lên tình cảm đồng đội, đồng chí nồng ấm, gắn bó, cô luôn yêu thương triu mến đồng đội, lo lắng cho chị Thao lên cao điểm chưa về đến nổi ”nói như gắt vào máy” khi đại đội trưởng hỏi tình hình, rồi khi Nho bị thương cô chăm sóc tận tình như một cô y tá, sự chăm sóc tận tình của Phương Định đã làm cho Nho nhanh chóng khỏe lại, cô dành tình cảm yêu mến của mình với những người chiến sĩ đang trực tiếp chiến đấu, tình đồng đội thật thiêng liêng, đáng quý, nó đã tiếp thêm sức mạnh để cô hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Nhân vật Phương Định để lại dấu ấn không phai mờ trong lòng bạn đọc là nhờ nghệ thuật xây dựng nhân vật độc đáo của Lê Minh Khuê. Ở đây chuyện được kể theo ngôi thứ nhất, cũng là nhân vật chính nên đã tạo điều kiện để tác giả tập trung miêu tả thành công thế giới nội tâm của nhân vật, nó làm cho cây truyện diễn tả một cách chân thực, tự nhiên. Ngoài ra, truyện còn hấp dẫn bạn đọc ở việc tạo tình huống cam go căng thẳng của cuộc chiến tranh. Đặc biệt, Lê Minh Khuê đã sử dụng rất thành công các kiểu câu ngắn, rút gọn, đặc biệt để diễn tả không khí căng thẳng ác liệt của chiến trường. Nhưng giữa cái ác liệt ấy vẻ đẹp của Phương Định cũng như các cô gái vẫn tỏa sáng, sức trẻ và lòng yêu nước, khát vọng hòa bình đã tạo nên sức mạnh cho cuộc kháng chiến gian khổ và anh hùng.

Truyện ngắn Những ngôi sao xa xôi của Lê Minh Khuê đã làm sống lại trong lòng bạn đọc hình ảnh đẹp của những cô gái thanh niên xung phong trong thời kỳ kháng chiến chống Mỹ, đặc biệt là Phương Định, một cô gái hồn nhiên, trong sáng, mơ mộng và tinh thần chiến đấu vô cùng lạc quan dũng cảm, Phương Định chỉ là một ngôi sao nhỏ bé nhưng sẽ luôn tỏa sáng lấp lánh trên bầu trời cách mạng Việt Nam, cô mãi là hình ảnh đẹp tiêu biểu cho thế hệ trẻ Việt Nam trong thời kỳ kháng chiến chống Mỹ.

Bài văn mẫu 7:

Trong cuộc kháng chiến của dân tộc chống quân xâm lược, toàn dân Việt Nam đã đứng lên đấu tranh, trong đó những nam thanh niên thì xung phong lên đường ra mặt trận, đấu tranh chống quân thù. Nhưng đâu chỉ có những bậc nam nhi mới có những khát vọng cứu nước và bản lĩnh phi thường nơi chiến trận. Trong chiến tranh thì ngay cả những cô gái chân yếu tay mềm cũng đã xung phong lên đường làm nhiệm vụ, công việc các cô gái là những cô dân công, chuyên làm công việc hỗ trợ cho chiến

đấu. Khắc họa về hình ảnh của những cô gái thanh niên xung phong này. Nhà văn Lê Minh Khuê đã xây dựng hình ảnh của cô thanh niên xung phong Phương Định tuy giản dị nhưng thật đẹp, thật sinh động, mang lại cho người đọc cái nhìn chân thực nhất về những cô gái thời kháng chiến.

Phương Định là một cô gái Hà Nội, mộng mơ và vừa mới bước vào tuổi đôi mươi, cái tuổi đẹp nhất của đời người. Như bao cô gái trẻ khác, Phương Định cũng rất thích làm đẹp, điệu đà, soi gương hàng tiếng đồng hồ. Giữa không gian dữ dội của chiến tranh, hình ảnh cô thiếu nữ Phương Định thật khiến cho người ta có thêm niềm tin, tiếp thêm nguồn sức trẻ dồi dào từ cô gái ấy. Phương Định cũng là một cô gái trẻ xinh đẹp, dễ thương với “hai bím tóc dày, tương đối mềm, một cái cổ cao, kiêu hãnh như đài loa kèn”, và đặc biệt, theo như lời nhận xét của anh lái xe thì Phương Định còn có một vẻ đặc biệt nữa, đó là đôi mắt, “sao mà xa xăm”. Cũng vì sự dễ thương ở ngoại hình, đáng yêu trong tính cách mà Phương Định luôn nhận được những lời thăm hỏi của các anh pháo binh cũng như các anh lái xe.

Với tình cảm của các đồng đội nam dành cho mình, Phương Định luôn trân trọng, bởi suy cho cùng cô cũng chỉ là một cô thiếu nữ mới lớn, vẫn có những khát vọng tình yêu trong trái tim. Nhưng vì chưa thực sự rung động với ai nên Phương Định cũng chỉ khéo léo từ chối tâm ý ấy của các anh. Là một cô gái ngây thơ trong sáng nhưng Phương Định lại rất ý thức đối với việc đấu tranh bảo vệ đất nước, cô đã tự nguyện xung phong vào chiến trường, cùng mọi người tham gia chiến đấu. Công việc của cô cũng vô cùng gian khổ, nơi chiến trường đầy ác liệt. Phương Định cùng hai người đồng đội của mình là Thao và Nho ngày đêm làm công việc lấp hố bom, đảm bảo cho các chuyến xe hành quân vào giải phóng miền Nam.

Không khí dữ dội của chiến tranh, bom đạn của địch ném xuống dải Trường Sơn nhiều như trút, công việc lấp hố bom diễn ra với cường độ thường xuyên, liên tục, một ngày có thể ba đến năm lần đi lấp hố. Công việc này cũng không hề đơn giản, không chỉ đòi hỏi nhiều sức lực mà các cô gái lúc nào cũng đối mặt với hiểm nguy, bởi những quả bom dưới lòng đất ấy có thể nổ bất cứ lúc nào, rồi khi bom chưa nổ thì cần phá bom: “...đo khối lượng đất lấp vào hố bom, đếm bom chưa nổ và nếu cần thì phải phá bom”. Và công việc này lúc nào cũng hết sức căng thẳng, đòi hỏi phải có sự tập trung cao độ: “...thần kinh căng như chão, tim đập bất chấp cả nhịp điệu chân chạy mà vẫn biết rằng khắp chung quanh có nhiều quả bom chưa nổ”.

Không khí chiến trường ác liệt, sự nguy hiểm của công việc khiến cho ranh giới giữa sự sống giữa sự sống và cái chết hết sức mong manh, chỉ cần một sự sơ xuất nhỏ thôi thì tính mạng của các cô gái này có thể bị đe dọa. Hiểu như vậy ta sẽ thấy những cô gái thanh niên xung phong như Phương Định không chỉ có lòng yêu nước mà còn có sự dũng cảm và bản lĩnh mạnh mẽ. Bởi sống trong cái không khí dữ dội như vậy nhưng Phương Định vô cùng yêu đời, khi nhìn thấy mưa đá thì cảm thấy rất thích thú. Phương Định còn là một cô gái có tinh thần trách nhiệm với công việc, khi dùng

xéng để lấp đất, khi va chạm với vỏ quả bom, tạo ra những âm thanh ghê rợn thì Phương Định tự nhủ là phải nhanh chóng làm xong việc bởi nếu quả bom nóng lên từ bên trong hoặc nóng lên do mặt trời thì có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Không chỉ có trách nhiệm cao với công việc mà Phương Định còn rất quan tâm đến đồng đội của mình. Khi Thao và Nho lên cao điểm làm việc, Phương Định ở nhà nhưng lòng thì nóng như lửa đốt, đó chính là sự lo lắng cho đồng đội, nghe thấy tiếng trực thăng, tiếng súng hỗ trợ của các chiến sĩ thì sự lo lắng ấy càng bị nâng lên cao độ, thậm chí cô còn nổi cáu với đội trưởng “Trình sát chưa vể”. Ta có thể thấy sự quan tâm này không chỉ từ tình đồng đội mà còn bởi sự gắn bó như chị em của những cô gái này. Trong cuộc sống gian khổ nơi rừng núi, trong không khí dữ dội của chiến tranh, bão đạn thì tình cảm giữa những cô gái ấy vẫn sáng lên rực rỡ, làm cho người đọc cảm thấy áp áp.

Phương Định là một cô gái hồn nhiên, yêu đời, cô mang vào chiến trường sức trẻ, ngu ngơ sống dạt dào nên không gian câu chuyện dù là ở nơi chiến trường đầy khốc liệt, công việc của các cô gái này là làm bạn với bom đạn, với hiểm nguy. Nhưng sức sống, niềm tin của Phương Định đã giúp cô vượt qua tất cả, người đọc còn cảm nhận được ở Phương Định những phẩm chất thật đẹp, đó là tinh thần trách nhiệm, tình đồng đội gắn bó keo sơn.

Bài văn mẫu 8:

Cách nhìn và thể hiện con người thiên về tốt đẹp, trong sáng là phương hướng chủ đạo và thống nhất là phương hướng chủ đạo và thống nhất của văn học Việt Nam thời kỳ kháng chiến. Lê Minh Khuê – nhà văn nữ chuyên viết truyện ngắn trong thời kỳ này – cũng không nằm ngoài phương hướng chung ấy. Điển hình là truyện ngắn “Những ngôi sao xa xôi” viết về những cô gái thanh niên xung phong trên tuyến đường Trường Sơn. Truyện xoáy sâu vào nhân vật Phương Định với lòng dũng cảm, tinh thần trách nhiệm, sự hồn nhiên, mơ mộng và tình đồng đội gắn bó.

Nói đến nhân vật Phương Định, không thể không nói đến sự hồn nhiên, mơ mộng của cô. Như mọi cô gái trẻ khác, Phương Định nhạy cảm và quan tâm đến hình thức của mình. Cô tự hào về bản thân và tự đánh giá: “Tôi là con gái Hà Nội. Nói một cách khiêm tốn, tôi là một cô gái khá. Hai bím tóc dày, tương đối mềm. Một cái cổ cao, kiêu hãnh như đài hoa loa kèn. Còn mắt tôi thì các anh lái xe bảo: “Cô có cái nhìn sao mà xa xăm!”. Dù đang ở giữa chiến trường nhưng cô vẫn giữ được sự nữ tính rất dễ thương, rất đặc trưng của người Hà thành trong mình. Cô biết mình được nhiều người để ý và cảm thấy vui, tự hào về điều đó – một tâm lý rất dễ hiểu của con gái.

Tuy vậy, cô lại điệu đà, không hay thể hiện tình cảm của mình, tưởng chừng như kiêu kì. Nhưng đừng vì thế mà ghét cô. “Thực tình trong suy nghĩ của tôi, những người đẹp nhất, thông minh, can đảm và cao thượng nhất là những người mặc quân phục,

có ngôi sao trên mũ”. Về đẹp của nhân vật không chỉ nằm ở ngoại hình mà ở những suy nghĩ rất đáng yêu của cô về những con người hằng ngày đi qua cuộc sống của cô. Phương Định chính là đóa lan rừng làm dịu đi cái nóng bỏng của chảo lửa Trường Sơn đầy bom đạn.

Bên cạnh đó, Phương Định còn rất mơ mộng và hồn nhiên trong sở thích của mình. “Tôi mê hát. Thường cứ thuộc một điệu nhạc nào đó rồi bịa ra lời mà hát. Lời tôi bịa lộn xộn mà ngớ ngẩn đến tôi cũng ngạc nhiên, đôi khi bỏ ra mà cười một mình”. Phương Định hát như để gọi nhớ về những kỉ niệm cũ, về thành phố quê hương. Hát vừa để giữ vững sự lạc quan, yêu đời, vừa để nuôi niềm hy vọng, niềm tin chiến thắng. Cũng có thể cô chỉ hát để thỏa mãn sở thích của mình thôi, nhưng dù là lí do gì thì tiếng hát ấy cũng đã thể hiện một cá tính rất trẻ, rất hồn nhiên nơi cô. Trong lời hát ấy, ta lại thoáng thấy hình ảnh của nữ liệt sĩ Đặng Thùy Trâm – một người con gái từng cảm nhận cái hay của bản nhạc êm đềm giữa chiến trường khốc liệt.

Trên trời máy bay gầm rú, dưới đất đầy bom nổ chậm, nhưng những giai điệu dịu dàng, trong trẻo vẫn được những cô gái ấy cất lên. “Tôi thích nhiều bài. Những bài hành khúc bộ đội hay hát trên những ngã đường mặt trận. Thích Cachiusa của Hồng quân Liên Xô. Thích ng ỡ bó gối mơ màng: “Về đây khi mái tóc còn xanh xanh...”. “Đó là dân ca Ý trữ tình, phải lấy giọng thật trầm. Thích nhiều”. Tiếng hát ấy át đi tiếng bom, mang trong đó sức trẻ và sự yêu đời của Phương Định. Những bài hát ấy như những mảnh ghép chứa đầy sự nhạy cảm, hồn nhiên và dịu dàng của tâm hồn cô gái thanh niên xung phong. Trải qua khói lửa, những bài hát ấy không chỉ là những giai điệu bình thường nữa, chúng chính là tiếng đập từ trái tim rất vô tư, rất trẻ của Phương Định.

Sức trẻ ấy tiềm tàng mãnh liệt đến nỗi chỉ cần một trận mưa đá bất ngờ thôi cũng đủ khiến nó bùng lên. Phương Định “chạy ra, vui thích cuống cuồng”. Giữa chiến trường ác liệt, dù hiểm hoai vẫn có những giây phút vô tư, hồn nhiên, những giây phút mà cái say sưa của tuổi trẻ đã đẩy lùi mưa bom bão đạn. “Những niềm vui con trẻ của tôi lại nở tung ra, say sưa, tràn đầy”. cơn mưa đá bất ngờ đã cho ta thấy góc khuất trong tâm hồn nhân vật. Đó là miền ký ức thân thương và êm đềm của Phương Định về Hà Nội với căn gác nhỏ nơi cô sống cùng mẹ những năm tháng học sinh, về những hình ảnh rất đỗi quen thuộc của thành phố quê hương. Những kỉ niệm ấy luôn ở trong tim Phương Định, trở thành niềm tin, thành khát khao, thành ngu ồ n động lực để cô vượt qua mọi khó khăn thử thách để sống và tiếp tục chiến đấu. “Chao ôi, có thể là tất cả những cái đó. Những cái đó ở thiệt xa... Rồi bỗng chốc, sau một cơn mưa đá, chúng xoáy mạnh như sóng trong tâm trí tôi”. cơn mưa đá bất ngờ kia không chỉ là một chi tiết để bộc lộ tính cách nhân vật, nó là hiện thân của tuổi trẻ giữa chiến trường, một tuổi trẻ vẫn luôn giữ trong tim những rung động, những khát khao mãnh liệt nhất trong bất cứ hoàn cảnh nào. Chiến tranh có thể tước đi tất cả, nhưng chúng không bao giờ lấy đi được niềm tin và khát vọng của Phương Định cũng như của những người trẻ ngày đó.

Chính niềm tin và khát vọng chiến thắng ấy đã cho Phương Định sự dũng cảm và tinh thần trách nhiệm. Cô nằm trong tổ trinh sát mặt đường tại một cao điểm trên tuyến đường Trường Sơn. Tuy không trực tiếp chiến đấu ngoài mặt trận nhưng công việc của cô cũng không kém phần nguy hiểm. “Còn chúng tôi thì chạy trên cao điểm cả ban ngày. Mà ban ngày chạy trên cao điểm không phải chuyện chơi. Thần Chết là một tay không thích đùa. Hắn ta lẩn trong ruột những quả bom. Tôi bây giờ còn một vết thương chưa lành miệng ở đùi”. Nếu như có rất nhiều người chỉ hơi bị bệnh đã muốn trốn tránh công việc thì Phương Định vẫn kiên cường bám trụ ở chiến trường dù đã bị thương. Chính ý thức trách nhiệm đã giữ cô ở lại trên cao điểm đầy bom đạn ấy.

Lời kể của Phương Định rất tự nhiên và bình thản, khiến người đọc tưởng như cô chỉ đang kể chuyện đùa chứ không phải là nói về những hiểm nguy rình rập, vết thương tích và cái chết. “Thần kinh căng như chảo, tim đập bất chấp cả nhịp điệu, chân chạy mà vẫn biết rằng khắp chung quanh có nhiều bom chưa nổ. Có thể nổ bây giờ, có thể chốc nữa, nhưng nhất định sẽ nổ...”. Phương Định hiểu rõ những gì mình phải đối mặt hằng ngày nhưng vẫn bất chấp tất cả để hoàn thành nhiệm vụ. Thậm chí cô còn thấy được trong cái ác liệt của chiến trường có một điều gì đó rất riêng, rất thú vị mà cô đã vô cùng quen thuộc. Nên biết rằng cô là con gái Hà Nội – những cô gái mà người ta bảo rằng “liệu có xa nhà được ba ngày?” trong khi cô “ở đây, trên cao điểm này đã ba năm”, ta lại càng khâm phục cô. Sự khắc nghiệt của chiến trường không thể khiến người con gái ấy gục ngã, mà còn tôi luyện cho cô một ý chí kiên cường. Chính ý chí ấy, sự dũng cảm và tinh thần trách nhiệm ấy đã làm nên nét đẹp trong Phương Định khiến ta càng thêm yêu, thêm quý nhân vật hơn.

Nhưng phải đến khi thấy Phương Định phá bom, ta mới hiểu rõ được lòng dũng cảm và ý thức trách nhiệm trong cô. Dù đã quen với công việc nguy hiểm ấy nhưng mỗi lần phá bom vẫn là một thử thách về thần kinh. “Tôi đến gần quả bom. Cảm thấy có ánh mắt chiến sĩ dõi theo mình, tôi không sợ nữa. Tôi sẽ không đi khom. Các anh ấy không thích cái kiểu đi khom khi có thể cứ đàng hoàng mà bước tới”. Trong không gian vắng lặng và đáng sợ, ánh mắt của đồng đội đã giúp Phương Định trấn tĩnh lại, đồng thời sự dũng cảm của cô được kích thích thêm bởi lòng tự trọng. Chỉ là kích thích thêm thôi, vì vốn dĩ sự gan dạ trong cô đã trở thành một điều tự nhiên đến nỗi cô cũng không để ý. “Quen rồi. Một ngày chúng tôi phá bom đến năm lần. Ngày nào ít: ba lần. Tôi có nghĩ tới cái chết.

Nhưng một cái chết mờ nhạt, không cụ thể. Còn cái chính: liệu mình có nổ, bom có nổ không? Không thì làm cách nào để châm mìn lần thứ hai?”. Có thể sẽ có người cho rằng vì đã quá quen rồi nên Phương Định mới không sợ nữa. Không, cô có sợ chứ, vì khi đứng trước cái chết, con người ai cũng sợ dù ít dù nhiều. Nhưng Phương Định đã vượt qua được nỗi sợ ấy. Ý thức trách nhiệm đã đẩy lùi nỗi sợ, gạt nó vào một góc để tập trung vào việc hoàn thành nhiệm vụ. Cô không lo bản thân sẽ bị thương, mà chỉ lo khi bị thương thì cô sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ. Suy nghĩ ấy mới đẹp và

đáng yêu làm sao! Đối với cô, cái chết chỉ nhẹ tựa lông hồng. Cùng một suy nghĩ ấy là người con gái trong bài thơ “Khoảng trời hố bom” của Lâm Thị Mĩ Dạ: “Em đã lấy tình yêu Tổ quốc của mình thắp lên ngọn lửa / Đánh lạc hướng quân thù hứng lấy luồng bom”. Dù chỉ là những cô gái chân yếu tay mềm nhưng trong tim họ là ngọn lửa của tình yêu Tổ quốc, của tuổi trẻ. Chính ngọn lửa ấy đã xây dựng một Phương Định dũng cảm và trách nhiệm, tiêu biểu cho thế hệ trẻ Việt Nam thời kì kháng chiến.

Không chỉ dừng lại ở đó, Phương Định còn vô cùng yêu thương đồng đội của mình. Khi Nho và chị Thao đi lên cao điểm, cô ở lại trong hang vô cùng lo lắng. “Những gì đã qua, những gì sắp tới... không đáng kể nữa. Có gì lí thú đâu, nếu các bạn tôi không quay về?”. Đây là lần đầu tiên ta thấy người con gái ấy bứt rứt, bồn chồn và sợ hãi đến vậy. Bởi vì đối với cô, họ không chỉ là đồng đội, mà còn là bạn bè thân thiết, là chị em trong gia đình. Mỗi người một tính cách nhưng sống với nhau ba năm trời, cô biết rõ từng sở thích, từng ước mơ, từng cá tính của mỗi người. Mỗi liên kết sâu sắc và bền vững ấy tự nhiên và chân thật đến nỗi thậm chí Phương Định còn không nhận ra chính bởi vì nó mà cô gắt gỏng khi đại đội trưởng hỏi tình hình.

Tình đồng đội ấy làm ta nhớ đến những câu thơ của Chính Hữu trong bài “Đồng Chí”:

*“Anh với tôi biết từng cơn ớn lạnh
Sốt run người vùing trán ướt mồ hôi
Áo anh rách vai
Quần tôi có vài mảnh vá
Miệng cười buốt giá
Chân không giày
Thương nhau tay nắm lấy bàn tay”*

Chính gian lao thử thách đã xây dựng nên những tình cảm gắn bó vô cùng bền chặt. Khi Nho bị thương, Phương Định đã tận tình chăm sóc cho Nho, “rửa cho Nho bằng nước đun sôi trên bếp than”, “tiêm cho Nho”, “pha sữa cho nó trong cái ca sắt”... Phương Định hiểu đồng đội mình đến mức cảm nhận được cái đau của Nho, cả những tình cảm đang quay cuồng trong chị Thao nữa. Một tình đồng đội đẹp đến thế chỉ có thể đến từ những trái tim cùng hướng về một lí tưởng cao đẹp, từ những trái tim biết yêu thương và cho đi vô điều kiện. Trái tim chứa đầy tình đồng đội ấy là nét vẽ hoàn thiện tính cách nhân vật Phương Định, biến cô trở thành hình tượng tiêu biểu cho tuổi trẻ Việt Nam thời kì kháng chiến chống Mỹ.

Nhằm khắc họa rõ nét nhân vật Phương Định, tác giả đã chọn vai kể là nhân vật chính, với cách kể chuyện tự nhiên, ngôn ngữ sinh động, trẻ trung và đặc biệt thành công về nghệ thuật miêu tả tâm lí nhân vật. Thông qua dòng suy nghĩ và cảm xúc của Phương Định, tác giả đã tái hiện cuộc sống của tuổi trẻ nơi chiến trường một cách tự nhiên và vô cùng chân thật. Cùng với nghệ thuật miêu tả tâm lí nhân vật, cách kể này

đã giúp tác giả tập trung miêu tả và bộc lộ rõ nét thế giới nội tâm nhân vật, giúp người đọc thấu hiểu và cảm nhận được những gì nhân vật đã trải qua. Đặc biệt, Lê Minh Khuê từng tham gia thanh niên xung phong nên lời văn của bà rất thật, ẩn chứa một sức mạnh muốn thoát ra khỏi trang giấy và đi vào lòng người đọc.

Ngôn ngữ trau chuốt trong truyện là ngôn ngữ tự nhiên, gần gũi với khẩu ngữ, trẻ trung và đậm chất nữ tính. Lời kể thường dùng những câu ngắn, câu đặc biệt với nhịp nhanh, gọi lên không khí khẩn trương của chiến trường và những khoảng ngắt quãng bất ngờ tưởng như tiếng bom nổ đã cắt ngang dòng suy nghĩ. Nổi bật lên tất cả những điều ấy là hình ảnh “những ngôi sao xa xôi” được chọn làm tựa đề của truyện ngắn. “Những ngôi sao” ấy có thể là những ký ức êm đềm về Hà Nội, về quê hương của các cô gái, những ký ức mà họ vẫn luôn mang theo trong tim để làm động lực chiến đấu. Nhưng “những ngôi sao” ấy cũng chính là hiện thân của những cô gái thanh niên xung phong, mà tiêu biểu là Phương Định. Những cô gái ấy sống giữa chiến trường nhưng vẫn giữ được những nét đẹp trong tính cách, trong tâm hồn mình. Họ, như một anh trác thủ pháo binh nào đó đã từng viết trong một bài thơ, “là những ngôi sao xa xôi trên cao điểm”, những ngôi sao tỏa sáng rực rỡ với tuổi trẻ và lòng can đảm giữa lửa bom khói đạn.

Bằng chính những trải nghiệm thực tế của mình, Lê Minh Khuê đã xây dựng nhân vật Phương Định với những nét tính cách tiêu biểu của lớp trẻ Việt Nam thời kỳ ấy nói chung, và những anh chị thanh niên xung phong nói riêng: can đảm và đầy trách nhiệm nhưng cũng tràn đầy sự hồn nhiên và ngây thơ. Họ đã sống và chiến đấu hết mình vì độc lập tự do của Tổ quốc, cuộc sống của họ dù có thể kết thúc bất cứ lúc nào nhưng vẫn tràn ngập sức trẻ, tràn ngập tình yêu – “tình yêu của những con người trong khói lửa. Tình yêu độ lượng, tha thiết, vô tư mà kẻ độc quyền có nó trong tim là những người chiến sĩ”. Đó là những tháng ngày gian khổ nhất, nhưng trong tim, họ vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Bài văn mẫu 9:

*"Cạnh giếng nước có bom từ trường
Em không rửa ngủ ngày chân lấm
Ngày em phá nhiều bom nổ chậm
Đêm nằm mơ nói mơ vang nhà
Chuyện kể từ nỗi nhớ sâu xa
Thương em, thương em, thương em biết mấy..."*

Có lẽ đề tài về người lính chiến sĩ là một đề tài quen thuộc trong văn học nước nhà qua hai cuộc kháng chiến ngoan cường của dân tộc. Đó là hình ảnh người lính chân chất, thật thà với tình đồng đội thắm thiết trong Đồng chí của Chính Hữu. Đó là hình ảnh những người lính lái xe hiên ngang bản lĩnh và đầy lạc quan giữa bom đạn trong Bài thơ về tiểu đội xe không kính của Phạm Tiến Duật. Đó là những mảnh đời người

chiến sĩ đầy đau thương và xót xa trong Nội chiến tranh của Bảo Ninh hay Người sót lại của rừng cười. Tất cả đã làm nên một bức tranh văn học chiến tranh đầy đau thương nhưng cũng tràn trề sự sống, niềm hi vọng và cả những vẻ đẹp rất đỗi thân thuộc và gần gũi của người lính nơi chiến trận. Trong những ngôi sao xa xôi của Lê Minh Khuê, hình ảnh những cô gái thành niên xung phong hiện lên thật đẹp đẽ như những ngôi sao xa, tỏa sáng giữa cuộc sống gian khổ và ác liệt. Phương Định là nhân vật tiêu biểu và để lại trong em nhiều ấn tượng khó phai.

Phương Định- một cô gái trẻ, người con của thủ đô Hà Nội, từ khi rời ghế nhà trường cô chọn cho mình một hành trình mới của cuộc đời nơi chiến trận. Cô tự thấy là một cô gái khá, "Tôi là con gái Hà Nội. Nói một cách khiêm tốn, tôi là một cô gái khá. Hai bím tóc dày, tương đối mềm, một cái cổ cao, kiêu hãnh như đài hoa loa kèn", và Định cũng được mọi người nhận xét là có cái nhìn sao mà xa xăm. Cũng chính bởi vậy mà cô được nhiều anh lái xe và pháo thủ để ý, khi hỏi thăm, khi lại viết những dòng thư dài gửi Định. Cũng như bao cô gái khác, Định có tuổi trẻ với những khung trời riêng, niềm đam mê riêng của mình, cô yêu ca nhạc và mê hát. "Tôi thích nhiều bài. Những bài hành khúc bộ đội hay trên những ngã đường mặt trận. Tôi thích dân ca quan họ mềm mại, dịu dàng. Thích Ca-chiu-sa của Hồng quân Liên Xô. Thích ngửi bó gối mơ màng: "Về đây khi mái tóc còn xanh xanh. Đó là dân ca Ý trữ tình, giàu có, phải lấy giọng thật trầm." Đó là một tâm hồn rất đổi lạc quan, hồn nhiên, cô luôn tìm thấy vẻ đẹp, niềm tin trong cuộc sống và công việc của mình.

Trong công việc, Phương Định là một chiến sĩ đầy trách nhiệm. Cô ngoan cường, dũng cảm trong việc thực hiện những nhiệm vụ được phân công. Là một trong những thành viên của "tổ trinh sát mặt đường" làm nhiệm vụ trên tuyến đường Trường Sơn huyết mạch. Cô để ý đến từng chi tiết, biết chịu khó lắng nghe và nắm bắt tình hình tốt. Không khí phá bom rất căng thẳng, từng cảm giác của Định khi nghĩ về các anh cao xạ ở trên kia theo dõi từng động tác của mình đã khiến cô giữ vững lòng tự trọng, không đi khom mà đi thẳng, dũng cảm đến gần quả bom. Khi phá bom, Định tỏ ra rất thành thạo và hết mực dũng cảm, khi đến gần quả bom hay những lúc chờ đợi quả bom nổ là những giây phút căng thẳng và hồi hộp nhất. "Tôi dùng xẻng nhỏ đào đất dưới quả bom. Đất rắn. Những hòn sỏi theo tay tôi bay ra hai bên. Thỉnh thoảng lưỡi xẻng chạm vào quả bom. Một tiếng động sắc đến gai người, cửa vào da thịt tôi. Tôi rùng mình và bỗng thấy tại sao mình làm quá chậm. Nhanh lên một tí! Vỏ quả bom nóng. Một dấu hiệu chẳng lành. Hoặc là nóng từ bên trong quả bom. Hoặc là mặt trời nung nóng". Dường như, cô gái bé nhỏ Phương Định mang trong mình trọng trách to lớn, ý thức trách nhiệm luôn thường trực trong tâm trí của cô.

Hồn nhiên trong cuộc sống đời thường, dũng cảm trong công việc, còn với đồng đội, Định hết mực quan tâm và thân thiết, coi họ là những người thân trong một gia đình. Chị Thao, em Nho luôn được Định cảm nhận tinh tế bằng những cách nhìn đầy trân trọng và rất đỗi tự hào. Nho như một que kem nồm nà, chị Thao thì rất chu đáo, chị thích thêu thùa và ưa may vá, thích chép lời bài hát vào cuốn sổ nhỏ, Định quan tâm

đến Nho khi em bị thương, Thao cũng rất ân cần và tỉ mỉ, lo lắng cho Nho. Nho là cô gái dịu dàng nhưng cũng đầy gai góc trong công việc. Chị Thao cũng đầy khát khao của tuổi trẻ nhưng ít mơ mộng và là cô gái từng trải so với Nho và Định. Ở họ là tình đồng đội gắn kết, tình chị em bình dị và thương yêu, là tình đồng chí son sắt cùng mục đích, lí tưởng. Cô yêu tất cả những người đồng nghiệp của mình, đặc biệt là những người chiến sĩ mang quân phục, với Định, những người đẹp nhất, thông minh và can đảm nhất là những người đội ngôi sao trên mũ.

Công việc đầy nguy hiểm trên chiến trường ác liệt, nơi mà sự sống và cái chết là ranh giới mong manh. Những cô gái thanh niên xung phong như Phương Định hiện lên rất đỗi lạ thường. Đó là vẻ đẹp tâm hồn của những cô gái dành thanh xuân, tuổi trẻ của mình để cống hiến cho Tổ quốc. Giữa thiên nhiên núi rừng và cả khoảng cách xa xôi, chắc hẳn ở những cô gái như Định sẽ không nguôi nỗi nhớ nhà. Và những lúc như thế, Định lại nghĩ về gia đình, nghĩ về Hà Nội thân yêu với những con đường nhựa lấp lánh ánh đèn, quảng trường lung linh ánh điện, vườn hoa trong công viên, hay tiếng rao đêm thân thuộc của những người bán hàng rong,... tất cả dường như rất đỗi thân thương trong tâm hồn Phương Định.

Thông qua nhân vật Phương Định, tác giả đã khơi dậy trong em niềm tự hào về những người lính cách mạng. Họ hi sinh một cách thầm lặng cho đất nước, cống hiến cho dân tộc. Định tuy là một cô gái trẻ nhưng đầy bản lĩnh. Chính sự dũng cảm và trách nhiệm nơi Định đã thôi thúc trong lòng tuổi trẻ chúng em ý thức trách nhiệm với quê hương, với gia đình và bản thân; truyên cho chúng em sự lạc quan, vui tươi, hồn nhiên trong cuộc sống và công việc.